

УДК 657.631

НЕСТЕРОВА С. В.,
к.е.н., доцент кафедри фінансів,
Мукачівський державний університет

ПРОБЛЕМА ВІДОБРАЖЕННЯ ВАЛОВОГО ПРИБУТКУ У ФІНАНСОВІЙ ЗВІТНОСТІ

Фінансовий аналіз є тим набором інструментів, який дозволяє приймати ефективні управлінські рішення, спрямовані на забезпечення тривалого успішного функціонування суб'єкта господарювання в умовах мінливого економічного середовища. Саме тому методи, прийоми та показники, що використовуються у процесі аналізу, повинні відповідати вимозі доцільності. Витратити ресурси на аналітичні технології, що не несуть практичної користі – неефективне використання часу. В цьому сенсі інформаційна база, що її використовують у аналітичній роботі, має бути зрозумілою для переважної більшості користувачів та максимально змістовною. Проте, окремі показники фінансової звітності вимозі доречності відповідають не в повній мірі. Одним з таких показників є валовий прибуток, який у звіті про фінансові результати пропонується обчислювати як результат зменшення чистого доходу від реалізації продукції на собівартість реалізованої продукції [1].

На наше переконання, такий підхід не має аналітичного сенсу: до складу собівартості не входять адміністративні витрати, витрати на збут, інші витрати, понесені під час операційної діяльності, тому розрахунок проміжного показника результативності, яким за своєю сутністю повинен бути валовий прибуток, є доцільним лише за умови наявності аналітичної задачі, виконання якої виправдовує витрачання часу, адміністративного ресурсу тощо. В ряді прикладних видань з фінансового аналізу пропонується використовувати даний показник для обчислення проміжної рентабельності капіталу або продукції (так звана, валова рентабельність [2, с. 408], рентабельність виробничих витрат [3, с. 562]). Проте, як показує практика, адміністративні витрати, витрати на збут, інші операційні витрати на багатьох підприємствах становлять немалі суми, і нехтувати ними при обчислення так званої «валової рентабельності» економічно невиправдано. Арифметичне порівняння «валової рентабельності» з «операційною рентабельністю» – це штучна підміна структурного аналізу складу витрат, що формують фінансовий результат від операційної діяльності. Ані для просторового аналізу, ані для трендового даний показник, на наш погляд, змістовного навантаження не несе. При цьому займає місце у звітності, порушуючи принцип доречності, відволікаючи увагу аналітика.

Натомість, у фінансовій звітності відсутній інший показник, який є необхідним для визначення взаємозв'язку між показниками структури витрат собівартості продукції, обсягу виробництва та прибутку – тобто забезпечує той напрямок аналітичної роботи, який отримав в економічній теорії назву «CVP-аналіз». Це – маржинальний прибуток, сутність та значення якого було ґрунтовно розкрито в роботі [4]. Використання означеного показника забезпечує такий розподіл умовно-постійних витрат, який, з одного боку, є зрозумілим, простим в розрахунках та легковиконуваним на будь-якому підприємстві, з іншого – економічно обґрунтованим: він дозволяє визначити критичний обсяг виробництва за кожним видом продукції в натуральному та вартісному вимірі, умовно-постійні витрати за кожним видом продукції за умови асортиментної програми випуску, прибуток та рентабельність за кожним видом продукції.

Маржинальний прибуток являється ключовим параметром в системі показників CVP-аналізу, проте у фінансовій звітності він не представлений. Якщо взяти до уваги, що в багатьох наукових роботах маржинальний прибуток названий валовим маржинальним прибутком, вважаємо, що у звіті про фінансові результати необхідно наводити саме валовий маржинальний прибуток замість валового. Під валовим маржинальним прибутком слід розуміти фінансовий результат, що формується шляхом віднімання від отриманих доходів, генерованих під час операційної діяльності, витрат, що пропорційно залежать від обсягу реалізованої продукції. В економічній теорії подібні витрати називають змінними.

На перший погляд, це не суперечить стандартам бухгалтерського обліку, оскільки під змінними розуміють витрати, які можна прямо віднести на собівартість продукції. Наказом Мінфіну №372 від 18.03.2011 р. запроваджено подібну норму для підприємств, які визначають собівартість згідно з підпунктом 11.1 пункту 11 П(С)БО 16 «Витрати» [5], отже рядок 2090 у звіті про фінансові результати виглядає логічним. Проте, за означеним положенням до прямих витрат необхідно відносити «амортизацію виробничих основних засобів та нематеріальних активів, безпосередньо пов'язаних з виробництвом продукції». Але ж амортизація є елементом постійних витрат, величина нарахованого зносу залежить від первісної вартості об'єкта та обраного методу, а не від обсягу випущеної продукції. Лише в тому випадку, коли підприємство використовує виробничий метод нарахування амортизації, можна говорити про тотожність сукупних змінних витрат (у моделі CVP-аналізу) та собівартості, обрахованої за прямими витратами. Втім, на практиці далеко не всі підприємства застосовують виробничий метод, отже, ця тотожність не виконується, відповідно валовий прибуток, обчислений у звіті про фінансові результати за

регламентованою на даний час процедурою, не співпадає з маржинальним прибутком. Таким чином, для набуття величиною валового прибутку реального аналітичного навантаження у контексті «валового маржинального прибутку», необхідно виводити з розрахунку собівартості реалізованої продукції величину нарахованої амортизації. У протилежному випадку валовий прибуток залишиться показником «ні про що».

Дотримання принципу доречності при складанні фінансової звітності вимагає, щоб всі показники, які використовуються у процесі аналітичної роботи, були інформативними та корисними для прийняття управлінських рішень. Величина валового прибутку, обчислювана у відповідності до прийнятих стандартів фінансового обліку, вимозі доречності, на наше переконання, не відповідає через включення до складу собівартості реалізованої продукції вагомому елементу постійних витрат – амортизації. При врахуванні у собівартості лише тих витрат, що змінюються пропорційно обсягу виробництва та реалізації, валовий прибуток отримав би зовсім інше змістовне навантаження, яке б наблизило його до величини валового маржинального прибутку, доречність використання якого в процесі аналітичної роботи сумнівів не викликає. Необхідно переглянути стандарти обліку витрат з тим, щоб забезпечити їх чітке структурування та надати показнику «валовий прибуток» того економічного сенсу, який дозволить його ефективно використовувати в управлінському обліку та фінансовому аналізі.

Список використаних джерел

1. Національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності»: документ z0336-13, поточна редакція від 18.04.2011 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0336-13>.
2. Фінансово-економічний аналіз: Підручник / Буряк П. Ю., Римар М. В., Бець М. Т. та ін. Під аг. ред. П. Ю. Буряка, М. В. Римара. – К.: ВД «Професіонал», 2004. – 528 с.
3. Тютюнник Ю. М. Фінансовий аналіз: навч. посіб / Ю. М. Тютюнник. – К.: Знання, 2012. – 815 с.
4. Орлов О. А. Маржинальная прибыль в экономических расчетах / О. А. Орлов, Е. Г. Рясных // изд. 2-е, переработ. и дополн. – К.: Освіта України, 2011. – 192 с.
5. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 16 «Витрати»: документ z0027-00, остання редакція від 09.08.2013 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z0027-00>.

МУКАЧІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

89600, м. Мукачево, вул. Ужгородська, 26

тел./факс +380-3131-21109

Веб-сайт університету: www.msu.edu.ua

E-mail: info@msu.edu.ua, pr@mail.msu.edu.ua

Веб-сайт Інституційного репозитарію Наукової бібліотеки МДУ: <http://dspace.msu.edu.ua:8080>

Веб-сайт Наукової бібліотеки МДУ: <http://msu.edu.ua/library/>